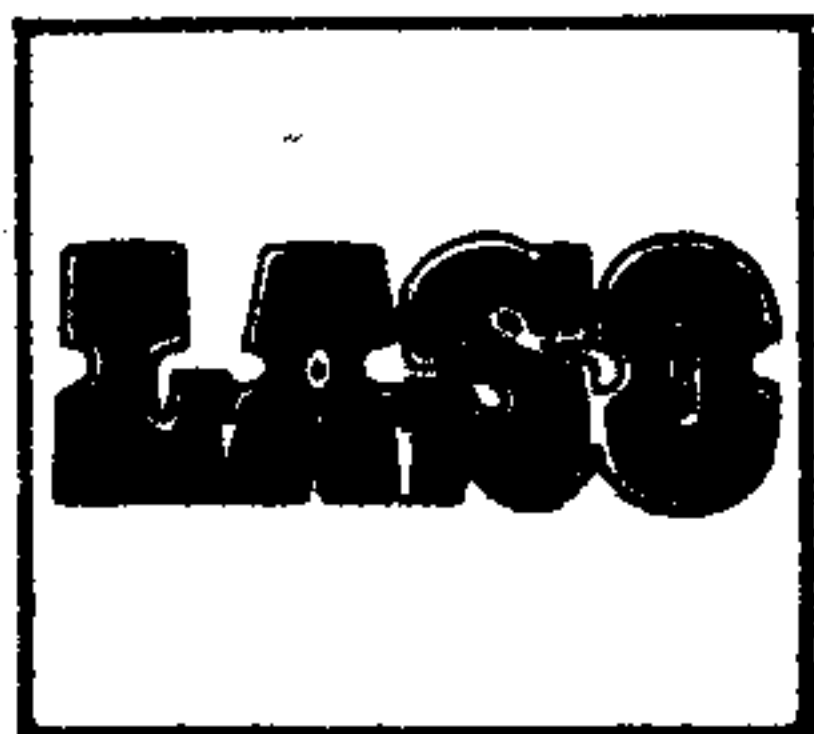

Louis L'Amour:

STAZAMA RATNIKA

LASO 502

Louis L'Amour: **STAZAMA RATNIKA**

Naslov originala: THE WARRIOR'S PATH

Recenzija: Dalibor Cvitan, književnik

Copyright: Louis L'Amour, posredstvom V P A, Zagreb

Prijevod: Ž. Vodinelić

Grafički urednik: Ivica Bartolić

Urednik: **Marcel Čukli**

SAVJET REDAKCIJE: Josip Adaković, dr Vladimir Anić, dr Adolf Dragičević (predsjedavajući), Nenad Brixy, Ljudevit Bauer, inž. Vesna Gazdag, Igor Golik, Marija Jurela, Borivoj Jurković, Želimir Košćević, Nada Šoljan, Ismet Voljevica, Ana Župan-Bender – **GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK:** Borivoj Jurković

LASO – Izlazi svaki tjedan – Izdavač: RO Novinsko-izdavačka djelatnost SOUR-a „Vjesnik“ n.s.o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Adresa uredništva: „Laso“, Redakcija „Romani i stripovi“, 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, telefon: (041) 515-555 i 519-555 – Tisak: RO Štamparska djelatnost „Vjesnik“ n. sol. o. – OOUR Novinska rotacija n. sub. o. i OOUR TM n. sub.o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) „Vjesnikova“ Press agencija Zagreb. Cijena pretplate za godinu dana iznosi 1060 d ili 954 d s popustom od 10 posto, a za 6 mjeseci 530 d ili 477 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10 posto. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-1216 SOUR „Vjesnik“, Interna banka, s oznakom za „Laso“. Cijena za inozemstvo: DM 1,80, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00. – Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00 SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00 SFRS 36,00 HFL-37,00, US\$ 15,00 – Uplata za devizni račun 30101-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb (za „Laso“).

Ekonomska propaganda: „Vjesnik“, Agencija za Marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6. Zadnja kolor-stranica 9000 d c/b stranica 7000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

LASO 502 izlazi 27. 05. 1983.

I

Cijelo poslije podne slušao sam samo cvrkut ptica, ali znao sam da se nešto kreće šumskom stazom jer bih povremeno opazio kako ptice uplašeno prhnu u nebo. Najmanje od svega želio sam naići na Indijanca, ali upravo to se dogodilo.

Bio je star i ranjen i bila mu je potrebna pomoć, no bio sam oprezan, jer on je mogao biti mamac kojim me netko možda želio privući da se izložim strijeli ili tanetu. Napokon sam ga obuhvatio rukom i poveo kroz grmlje do kolibe što smo je Yance i ja podigli među stijinama kad su Seneke ubile našeg oca i Toma Watkinsa u brdima iznad Rakova voćnjaka.

Kad sam ga položio na krevet, odgrnuo sam mu košulju i ugledao ranu u kojoj se zadržalo puščano zrno. Nožem sam rasjekao ranu i izvadio metak. Starac otvori oči dok sam mu prao ranu.

– Ti si Sackett? – promuca.

– Jesam.

– Ja doći od Penney.

Jedina osoba koja se tako zvala bila je Yanceova žena Temperance, kojoj je to bilo djevojačko prezime.

– Gdica Penney reći meni ići. Velika opasnost. Carrie nestala.

Carrie? Bila je to mlada Temperancina sestra, o kojoj sam čuo iz razgovora.

– Nestala? Kamo?

– Pequoti je uzeti. Zli Indijanci. Svi se mnogo bojati Pequoti. Gospodica Penney reći ti doći. Mnogo zli Indijanci. Uzeti dvije djevojke. Tvoja žena Penney?

Tek tada sam shvatio da on misli da sam ja Yance. Što je ono rekao? Da su dvije djevojke nestale? Da su ih oteli Indijanci?

– Tko je oteo one djevojke? – upitah ponovo starog Indijanca.

– Pequoti.

Nije li za trenutak oklijevao ili mi se to samo činilo? Ako već nisu mrtve, teško ćemo osloboditi zarobljenike iz ruku Pequota. Yance se iznenada pojavi na stazi, jašući na svom omiljenom crnom konju. Odmah sam mu ispričao što se dogodilo.

– Ja idem. Nema potrebe da tebi propadne žetva.

– Otac je uvijek govorio: »Hoću da se zna da nijedan Sackett ne smije biti sâm dok živi još jedan Sackett. A što ćemo s njim? – pokazem prema Indijancu. – Star je i ranjen.

– Ja ići – Indijanac brzo odgovori. – Ti ići, ja ići. Ti ne ići, ja svejedno ići.

– Ona druga djevojka – upitam ga – ona koja je oteta s Penneyjevom, tko je ona?

Odgovorio je nakon dugog oklijevanja:

– Ona Macklinova djevojka. Ona travarica.

Zašto je oklijevao? Što se, zapravo, tamo dogodilo? Što to znači da je ona travarica? Da skuplja trave ili da ih poznaje? Takva se djevojka dobro snalazi u šumi.

– Najbolje je da požurimo, Kine – reče Yance. – Mislim da ćemo se morati sami time pozabaviti. Oni ljudi neće tražiti Dianu Macklin.

– Neće? Zašto ne? – upitam.
– Zato što se priča da je ona vještica. Reći će da je dobro što su je se riješili.

– Ali što će biti s malom Penneyjevom? – negodovao sam.

– Nije trebalo da bude u takvom društvu. Kažem ti, Kine, oni neće maknuti prstom. Ako ih mi ne spasimo, djevojke su izgubljene.

II

Kad se razdanilo, bili smo već prevalili dobar komad puta. Pred nama se prostirala divljina, puna neobičnoga drveća i povijuša kraj samotnih staza. Obuzimao nas je osjećaj smrti i stari Indijanac, po imenu Tenaco, bio je svjestan toga koliko i mi, jer je Indijanac ubijao Indijanca davno prije nego što je došao bijeli čovjek.

Vještica, kažu! Nisam vjerovao u vještice, iako su i Englezi i Velšani pričali o vješticama i vilenjacima, o patuljcima i vukodlacima. No ako je smatraju vješticom, zacijelo neće krenuti za njom u potragu.

Dani su ostajali za nama, a noću se dizao dim s naše vatre. Znali smo da nemamo mnogo vremena i da nas na kraju čekaju Pequoti. Borili smo se s Indijancima, razmišljao sam, ali ovi su bili na glasu po svojoj okrutnosti. No u takvim trenucima čovjek ne može misliti na smrt jer su nam oteli člana obitelji, sestru Yanceove žene.

Jedne hladne, zvjezdane noći približili smo se rubu naselja. Vidjelo se samo nekoliko kuća.

– Pokaži mi njihovu kuću – rekoh Indijancu. – Želim razgovarati s njima.

Indijanac upre prstom u čvrstu četvorouglastu kuću od kamena. Brzo se približim vratima i tiho pokucam.

– Tko je? – začuje se iznutra muški glas.

– Sackett – odgovori i ubrzo se otvore vrata.

– Ti nisi Yance – reče domaćica. Bila je to prijazna žena, ali sad su joj bore zabrinutosti mrštile lice.

– Yance čeka s Indijancem. Ne bih se dugo zadržavao. Ispričajte mi što se dogodilo.

– Otišle su u šumu – odgovori žena. – Carrie se mnogo družila s Dianom Macklin. Skupljale su ljevakovito bilje i Diana joj je mnogo toga pokazala.

– Nikad mi se to nije svidalo – upadne Penney ljutito. – Znaš to dobro.

– Nije me briga što ljudi govore! – odbrusi gospoda Penney. – Meni se Diana sviđa. Ona je samo vrlo slobodna i iskrena.

– A Pequoti? – upitam. – Jeste li ih vidjeli? Ili tragove?

– Nismo, ali...

– Zašto onda Pequoti? Ima i drugih Indijanaca, a i bijelih ljudi.

Promatrao me zaprepašteno.

– Bijeli ljudi? Pa ne mislite valjda...?

– Zašto ne? – prekinem ga. – Ne znam ništa o vama, ali uz obalu plove raznovrsni brodovi i njihovi mornari nisu anđeli.

– Pittingel je bio siguran. Rekao je da su to sigurno bili Pequoti, a on zna mnogo toga o svijetu.

– Dobro! – odgovorim. – Zašto ga onda niste zamolili za pomoć?

– Jesmo, i on je pokušao. Tražili su i on i njegovi ljudi po šumama ali ništa nisu pronašli.

Izgazili su zacijelo sve tragove, pomislim.

Uto netko naglo pokuca na vrata, začuje se razgovor i vrata se otvore. Udoše dvojica ljudi. Pittingelov je glas odavao autoritativnog čovjeka, sigurna u svoj položaj, čovjeka koji prezire ljude koji su na nižem položaju od njega. Iz Macklinova se načina govora moglo razabrati da je obrazovan čovjek.

– Kin Sackett – predstavim se – iz Caroline.

– Brat Yancea Sacketta, pretpostavljam – odvrati Pittingel. – Težak je čovjek vaš brat.

– Vrlo sposoban – odgovorim hladno – ali možda drukčije razmišlja nego vi.

– Šteta – nastavi Pittingel – što ste uzalud dolazili izdaleka. Sve smo učinili što se moglo, ali oni su sad već daleko odmakli. Pequoti su opasni i krvoločni ljudi.

– Čujem da ovo nije prvi slučaj otmice?

– Ne vidim u tome nikakve veze – Pittingel odmahne rukom. – Zacijelo su one prijašnje žrtve otišle u šumu i zalutale. Ima močvara. Čak se i lovci ponekad izgube. Osim toga, posljednji put je to bilo prije gotovo godinu dana.

– Koliko ih je još nestalo? – nisam se dao smesti.

– Tri – odgovori Macklin.

– Sve su bile djevojke? – upitam.

– Jest – odgovori Penney – iako sam ja smatrao da su još djeca...

– Želio bih da me sutra odvedete na mjesto gdje ste ih posljednji put vidjeli – rekoh.

– Moram sad ići – ustane Pittingel – imam posla. Ako nešto mogu učiniti, Sackette, pozovite me. Imam mnogo ljudi, a uskoro mi dolazi i brod sa cijelom posadom. Učinit ću sve što mogu za svoga dobrog prijatelja Penneyja.

Izađe i vrata se za njim zatvore. Nekoliko trenutaka bio je muk.

– Ako se još mogu pronaći, gđo Penney – progovorim – dovest ću ih natrag, a Yance će mi pomoći. Još samo jedno pitanje: imaju li Pequoti muškete?

– Muškete? Mislim da nemaju – odgovori Penney – iako se priča da im neki prodaju oružje. Zašto pitaš?

– Netko je pucao u Tanaca kad je otišao odavde, netko tko ima mušketu i tko nije želio da Tenaco dovede pomoć.

Zatim izađem i hitro zatvorim vrata za sobom. Zaklonim se iza kuće i ostanem tako nepomičan dok mi se oči nisu priviknule na tamu. Slušao sam nekoliko trenutaka. Netko, nešto je bilo tamo dalje u tami i čekalo.

III

Čekalo ili promatralo. Stajao sam još malo, a zatim zaobišao kuću. Ništa. Za tren se nadoh na rubu šume. Čekao sam i slušao.

Tko god me je promatrao, vratio se u šumu odakle je došao. Netko se šuljao šumom i uhodio me.

Iznenada se niotkuda preda mnom stvori Yance.

– Tenaco je otišao.

– Otišao?

– Sjeckao sam drvo za vatru kad sam spazio da ga nema.

– Obavio je svoj posao. Pronašao nas je, doveo nas ovamo i otišao. Nije ovo njegova borba.

Pošli smo zajedno prema konjima. Čim je Tenaco nestao, Yance je preselio naš logor, istina ne predaleko, ali dovoljno daleko da možemo biti sigurni, koliko je to bilo moguće u kraju gdje su čak i bijelci protiv nas.

Spavali smo, oslanjajući se na nagone svojih konja i vlastita osjetila. U zoru smo pojeli malo mesa što sam ga donio od Penneyjevih i popili malo njihove jabukovače. Onda sam ponovo izašao na rub šume i čekao Pennyja.

Kad su se Penney i Macklin pojavili, s njima su bila još dvojica ljudi. Jedan je bio vrlo krupan i jak. Nije mi bilo drago kad sam ih vidio, jer se nisam želio susretati s nepoznatim ljudima. Kad su se približili, izadem na proplanak.

– Povedite me onamo gdje su posljednji put videne.

– Diana se nije mogla izgubiti. Još se kao dijete igrala u šumi – govorio je Macklin dok smo hodali.

– Je li o ljekovitom bilju naučila od Indijanaca? – upitam ga.

Jedva je vidljivo oklijevao. Pitao sam se zašto.

– Nešto je naučila u Engleskoj, nešto od neke žene ovdje i od Indijanaca.

– Je li znala njihov jezik?

– Jest. Imala je dara za jezike.

Uistinu neobična djevojka. Ako je zadržala prisutnost duha, svakako se mogla snaći među Indijancima i zaštititi sebe i Carrie.

Krupni čovjek se zvao Max Bauer i njegova je pojava odisala neobičnom snagom. Nije se na prvi pogled činilo da bi se on pokoravao Josephu Pittingelu, pa sam se počeo pitati nisam li možda potcijenio Pittingela.

– Ha! – Bauer ispruži svoju golemu ruku. – To je, dakle, taj lovac!

Čim mi je šćepao ruku, znao sam da ju je htio smrviti da mi pokaže tko je tu gospodar, ali je naišao na čelični stisak i njegova se samouvjerenost pretvorila u zlovolju, a zatim u bijes.

– Ništa ovdje nećeš naći! Zemlja je sva izgažena i nema više tragova!

– Zar ni prvog dana nije bilo tragova?

– Nisam bio ovdje prvog dana – odgovori. – Kad sam doplovio, pošao sam pregledati tlo, ali bez rezultata.

Proplanak na kojem su se djevojke zadržale berući bilje bila je ugodna livada kraj jezerca obraslog trskom. Tlo je na tom mjestu bilo puno tragova, trava izgažena, a trska polomljena tamo gdje su ljudi prilazili obali.

– Ništa se ovdje ne može pronaći – rekoh.

– Slažem se – ponosno izjavi Bauer. – To je gubljenje vremena. U svakom slučaju, Pequoti su već daleko odmakli.

– Pequoti? Jesi li ih vidio?

– Nisam, ali bili su ovdje. Mogu to osjetiti.

Yance se nije pokazivao niti sam to očekivao od njega, ali sam znao da nas iz prikrajka promatra i sluša. Bili smo zajedno toliko dugo

da smo si obostrano poznavali misli i on je sada radio upravo ono što bih ja učinio na njegovu mjestu. Obilazio je oko nas u sve većim krugovima da pronade tragove tamo gdje trava nije bila izgažena.

Kad smo se vratili u naselje, obratih se Macklinu:

– Pričajte mi o svojoj kćeri.

Čudno me pogledao, ali je i dalje šutio. Zatim je zapitao:

– Zašto? Što želite znati?

– Da bih ih pronašao, moram ih razumjeti. Ne pomažu samo tragovi. Ako je zarobljena, mora slušati zapovijedi, ali ako nije ili ako pobjegne, moram znati kako rasuđuje. Možda je oteta. Ništa ne znamo.

– Zar sumnjate u to?

– Sve su to samo pretpostavke. Nitko nije vidio da su je Indijanci oveli.

– Ona je dobra i poštena djevojka – reče Macklin.

– Većina djevojaka njezine dobi već je udata – odvratih.

Pogledao me svojim prodornim očima i nastavio:

– Imala je mnogo ponuda. Čak je i sâm Pittingel...

– Htio se njome oženiti?

– Govorio je o tome. On je vrlo bogat.

– Zar ga je odbila?

– Jest, na neki način. Samo, hm, samo ga je pogledala i otišla.

Osjetih da mi se Diana Macklin sviđa.

– Ipak je nisu mnogo tražili. Zar nešto nije bilo u redu.

Sjedio je šutke, čvrsto stisnutih usana. Činilo se da mu se ne sviđa tok razgovora, ali je shvatio da moram saznati što više o njegovoj kćeri.

– Naposljetku, prije ili poslije sve ćete saznati. Uvijek ljudi u malim naseljima ogovaraju one koji se razlikuju od njih. Nije joj se sviđao nijedan od mladih ljudi, ali je bila ljubazna prema starijima. Mislim da ju je to spasilo. Neki su je nazivali vješticom! Moja kći, pa vještica!

– Ne vjerujem ni u vještice ni u vrage – rekoh.

– No kako ih mislite pronaći? Čak ni Max Bauer nije uspio u tome, a on se najbolje od svih nas snalazi u šumama.

Polagano sam ustao. Uglavnom sam saznao što sam htio znati. Ako su Pequoti oveli djevojke, možda su sad već mrtve, ali nisam vjerovao u to. Pošao sam prema vratima.

– Pronaći ću ih, Mackline, ne brinite – rekoh.

IV

Žestoka lupa na vrata prekine naš razgovor. Macklin pride vratima, a ja sam ostao na svom mjestu, spreman za sve.

Četiri čovjeka upadoše unutra, prodoše uz Macklina i zaustaviše se preda mnom.

– Ti si Sacket?

– Jesam.

– Moraš otići – smjesta. Nisu nam potrebni takvi bezbožnici. Odlaži i ne vraćaj se.

– Došao sam jedino da pomognem – odvratim hladno.

– Nije nam potrebna tvoja pomoć. Moraš otići ili ćeš snositi posljedice.

– Čini se da je pomoć potrebna usprkos tome što vi mislite. Dvije djevojke su nestale. Možda su ih oveli Indijanci, a vi ne činite ništa da biste ih pronašli.

– To je naš problem, a ne tvoj.
– Želim učiniti samo ono što ste morali vi učiniti. Neću otići dok ne završim posao. Vi ste, svakako, dobri ljudi, ali naši putovi su različiti. Dvije djevojke su nestale, a čujem da su i druge prije njih.

– Druge? – Činilo se da su zbunjeni. – Ali to je bilo davno. Bilo je...

– Kažete da moram otići. Dobro, idem, ali neću otići dok ne saznam što se dogodilo. – Zaobišao sam ih, ali im nisam okretao leđa. – Učinit ću što budem mogao i što vi niste učinili.

– Nismo mogli – javi se drugi glas – nije bilo tragova.

– Bilo je tragova, ali su bili izgaženi. No svaki bi Indijanac i pravi tragač mogao pronaći trag.

– Među nama je najbolji tragač i on nije mogao ništa pronaći!

– Nije mogao ili nije htio?

Izašao sam i zatvorio vrata za sobom. Bio sam ljutit i znao sam da je to pogrešno. Ljutnja može lako zaslijepiti čovjeka. Glupo i ne razmišljajući, odmaknuh se od zida. Uto mi kraj glave nešto prošišta i začuje se tup udar u drvo. Nož je podrhtavao u deblu iza mene. Bacih se na tlo i tako sam izbjegao oštrici drugog noža. Brzo se otkotrljam ustranu. Ništa nisam mogao vidjeti. Polagano se šuljajući, ušao sam u šumu i za manje od sata stigao do našega logora. Više mu nije bilo ni traga, no tamo me čekao Yance.

– Nešto nije u redu? – upita i kad sam klimnuo glavom, nastavi:

– Znao sam. Čuo sam nekakve pokrete po šumi pa sam preselio logor. Našao sam i tragove tamo gdje ih nitko nije tražio.

– Indijanci?

– Bijelci u mokasinama, kao ti i ja. – Brzo krenusmo kroz tamu. Kad smo usporili da osluhnemo, Yance upita: – Jesi li vidio Pittingela?

– Jesam.

– Jednom mi je neki pijani mornar pričao o njemu i sad sam se toga sjetio. Pittingel ima dva broda, šalje drvo u Englesku, a kukuruz u Zapadnu Indiju, odakle dovozi šećer, rum i kavu, ali to nije sve. Još mi je rekao da je Pittingel lopov. Kaže da on ostavlja neke svoje brodove na pučini dok ih ne operu i dok se ne prozrače, ali mornara to nije moglo zavarati. On može namirisati brod za prijevoz roblja.

– Roblja?

– Crnaca iz Afrike. Kupuju ih od Arapa. Većina trgovaca robljem su Arapi i neki Portugalci. Pittingel ih prodaje na zapadnoindijskim otocima.

Zatim krenusmo prema mjestu gdje je Yance postavio logor i ubrzo legosmo. Yance je odmah zaspao, a ja sam još dugo bio budan i promatrao zvijezde kroz lišće na drveću i slušao kako pasu konji.

* * *

Ujutro smo otišli na livadu s koje su djevojke nestale. Bilo je mnogo tragova, izgažena trava: upravo kao što sam i očekivao. Dok smo tako stajali, pokušavajući stvoriti sliku o tome što se dogodilo, začusmo kako netko dolazi stazom iz naselja. Yance se izgubi u šumi.

Najprije ugledah Maxa Bauera.

– ... sada vrlo daleko – govorio je. – Bila bi potrebna vojska da ih nade. Žalosno je što su bile tako mlade.

Duboko u šumi zahukta sova. Pogledah Bauera. Zastao je i glavu okrenuo u smjeru iz kojega je čuo zov. Nije to bila sova i činilo se da je to shvatio, iako se jedva mogla opaziti razlika. Yance mi je javljao da je nešto pronašao.

Penney se odvoji od Bauera i pride mi.

– Hoćete li ih tražiti?

– Hoću. Idite kući i prepustite to Yanceu i meni.

– Ako nešto mogu učiniti – reče Bauer – pozovi me, ali bojim se da samo gubiš vrijeme.

– Imamo samo trag – rekoh, gledajući ga ravno u oči – ali mi od djetinjstva otkrivamo tragove. Tamo gdje mogu proći pas ili Indijanac, možemo proći i mi.

Mrko me gledao i nije mi se to svidalo. Ništa o njemu nisam znao osim da je zaposlen ili navodno zaposlen kod Pittingela. Nisam mu vjerovao. U meni se javio strah dok sam ga gledao kako odlazi, i to me razljutilo. Zašto bih se bojao? Tko je Yancea i mene još nadvladao?

U mutnom šumskom svjetlu polagano sam krenuo naprijed, znajući da je Yance nešto pronašao. Opazih ga kako čuči pod golemim kestenom.

– Stari tragovi – reče. – Pet ili šest ljudi. Dvojica bosonogi.

– Bosonogi?

– Da, i čini se da nose nešto. Otisci stopala su im duboki.

– Šutjeli smo i razmišljali o tome, a onda Yance nastavi: – Nije vjerojatno da bi ljudi odavde išli bos. Ni Indijanci ni bijelci.

Polagano krenusmo za tragom. U noći smo ga izgubili, a ujutro smo ga ponovo našli na mjestu gdje su prelazili potok. Jedan od bosonogih bio se spotakao. Neko-

liko sati poslije toga pronašli smo ono što smo tražili: logor.

Najprije smo pažljivo promatrali to mjesto, a onda sam izašao na proplanak. Yance je tražio nove tragove. Zatim se pojavio na rubu logora.

– Nastavljaju na sjever – reče.

– Jesi li nešto pronašao?

– Sva trojica imaju muškete – odgovorim.

– Trojica?

– Dvojica, oni bosonogi nisu naoružani.

– Robovi – reče on.

– Možda... vjerojatno – složih se. – Odmarali smo se, žvačući sušenu srnetinu. – Ovo nisu tragovi Indijanaca. Čini se da su djevojke nosili u nosiljci. Nijedan Indijanac to ne bi učinio.

Yance se preko ramena zagleda u mene.

– Što ti se čini, Kine?

– Isto što i tebi. Netko drugi ih je oteo i za to okrivio Indijance.

– Da ih proda u roblje?

– Zašto ne? Mlade, lijepe djevojke postigle bi visoku cijenu negdje u Africi ili bi ih kupio neki plantažer u Zapadnoj Indiji.*

– Za to im je potreban brod – reče Yance.

– I pogodno mjesto za pristajanje, nekakav zaljev.

Yance iznenada ustane.

– Hajdemo odavde!

Nismo morali dalje govoriti jer smo u isti mah pomislili isto. Ako su ih oveli lovci na robove, oni moraju paziti da ih nitko ne otkrije, a mi ih slijedimo. To znači da nas moraju pronaći i ubiti.

* Zapadna Indija – niz otoka između Karipskog mora i Atlantika, istočno od Srednje Amerike. Zapadna Indija se sastoji od tri otočja: Bahamskog, Velikih Antila i Malih Antila (op. ur.).

Vratili smo se u šumu i brzo krenuli dalje. Konji su bili na svom mjestu. Žurno smo pojahali, udaljujući se sve više od obale u najgušću šumu.

Prije nego što sam zaspao te noći, dugo sam slušao Yanceovo disanje.

– Yance! – prošaptah napokon. Odmah se probudio.

– Što je?

– Moramo ih naći, Yance.

– Naći ćemo ih. – Okrenu se na leđa. – Znaš što, Kine? Onaj Joseph Pittingel, on ima brod. Još nije došao, kasni.

V

Diana Macklin otvori oči. Je pogleda u krošnje iznad sebe. Još se nije razdanilo, ali već je čula kako se miče jedan od robova. Bili su to prvi Afrikanci koje je vidjela u životu i nije znala što da misli o njima ni kako da im se obrati. Poznavala je Indijance, no ovi su bili drukčiji.

Nije se mnogo nadala. Nitko u zaljevu neće se potruditi da je nade. Carrie je bila u drukčijoj situaciji. Nju će tražiti Penneyjevi. Njezin otac će učiniti sve što bude mogao, ali on je šume poznavao manje od nje. Ljudi u zaljevu će obećavati, ali neće je tražiti. Ako ona i Carrie žele pobjeći, morat će to učiniti same, a vrijeme je odmicalo.

Otmicari su bili nervozni i uplašeni. Osjećala je da svakim danom postaju sve zabrinutiji. Očito je da se boje što su na obali s dvjema bijelim zarobljenicima. Iako je malo puritanaca iz Plymoutha i okolnih naselja odlazio u šumu, neki su tražili mjesta koja bi mogla postati trgovačka središta, a to je značilo na obali. Brod na koji su se morali ukrcati i oni i njihove zarobljenice već je kasnio.

Mirno ležeći Diana je razmišljala o tome što mora učiniti. Jedina joj je nada bio rob po imenu Henry. Bio je visok i snažan, pravilnih crta lica. Iz držanja i ožiljaka po tijelu zaključila je da je u zavičaju bio ratnik.

Diana se pridigne, počne otresati lišće s odjeće i češljati kosu.

– Uskoro – reče tiho – mora to biti uskoro

On ništa ne odgovori. Je li čuo? Je li razumio? Ako je razumio, hoće li joj pomoći? Bila je sigurna da i on želi pobjeći. No za cijelo vrijeme putovanja čula je kako je zaustio samo jednu ili dvije engleske riječi. Obično se bijelcima obraćao na portugalskome.

– Ako nam pomogneš – ponovo mu se tiho obrati dok je prolazio uz nju – bit ćeš nam dobrodošao.

Debeli, prljavi bijelac ustane i zagleda se u nju.

– S njim razgovaraš? – upita.

– Što? – Lice joj poprimi nedužan izraz. – Ako baš morate znati, tužila sam se. Izmorilo me spavanje na tvrdom tlu.

Otmicar se naceri.

– Tako, no uskoro ćeš spavati na drukčijoj postelji, možeš biti sigurna u to.

Logor uskoro oživje, a u njoj se probudi odluka. Kako bilo da bilo, moraju pobjeći danas, najkasnije noćas ili sutra.

Bili su blizu mora. Osjećala je sol u zraku. Dok je umivala lice u potoku što je tekao na istok, okusila je vodu. Bila je sigurna da je plima u nju unijela i morsku vodu.

Čekali su brod za robove, mirno je razmišljala. Kad ih ukrcaju na brod, neće biti prilike za bijeg. Zato moraju pobjeći što prije. Sad su negdje na obali, sjeverno od Aninog Rta, nagađala je. Kad pobjegnu, moraju ići na sjever, ili na zapad. Svakako na zapad, jer će krenuti za njima u potjeru i očekivat će da krenu na jug.

Lako su ih uhvatili. Kleknula je da ubere lišće neke biljke, a kad se pridigla, opazila je nepoznatog čovjeka kako drži Carrie i prijeti joj nožem pod vratom. Sad, kad je razmišljala o tome, poželi da je tada vrisnula jer bi čovjek možda pobjegao, ali ona nije bila od onih koje lako vrište. Kad joj je to palo na um, drugi joj je rukom začepio usta i bilo je kasno.

Tri su dana žurno odmicali, gotovo trčali, a kad bi se spustila noć, rušili bi se na zemlju, potpuno iscrpljeni. Znala je da moraju pobjeći i sakriti se, jer su njihovi otmičari bili brži i izdržljiviji. Neprestano je kovala i odbacivala planove, tražeći svaku priliku. Htjela je pronaći skrovište, mjesto gdje bi se mogle odmah sakriti i čekati. Kriomice je gledala duplja u srušenom drveću, šupljine među stijenama i pećine. Nijedno skrovište nije bilo pravo.

Carrie ustane, opere ruke i lice, a onda rukama izgadi odjeću, otresajući prašinu i lišće. Zatim raščeslja kosu, a Diana joj pomogne da je isplete.

— Nikad se nemoj predati — govorila je Diana. — Budi što urednija. Tako ćeš se sama poštovati, a i drugi će držati do tebe.

— Nikakve koristi od toga — reče Leshan. — Tko god te se dočepa, sredit će te po svojoj želji.

Diana pogleda Lashana dok je stajao uz vatru. Bio je visok i tanak, gotovo ispijen, ali znala je da je snažan, mnogo jači nego što se činilo.

On iznenada upre pogled u nju.

— Jesi li ti vještica?

— Kažu da jesam — odgovori Diana. Iznenada shvati da je svi gledaju. I oba crnca su je promatrala. Henry ju je znatiželjno gledao, a Feebro je buljio ukočen.

— Nisi baš nekakva vještica — reče Porney dok je prljavim rukama navlačio hlače — jer te inače nikad ne bismo uhvatili.

Ona okrene glavu i zagleda se u njega.

— Još nije sve gotovo, zar ne? Treba vremena.

Iznenada uplašen, Porney joj pride.

— Kakvog vremena? Što? Što si učinila?

— Ne boli te? Zar ništa ne osjećaš? — Smiješila se. — Činilo mi se da si jutros bio malo ukočen. Ali treba vremena.

— U redu! Budi mirna — Lashan je držao vrbóvu granu u rukama.

— Budeš li još govorila te gluposti, ja ću...

Diana ga samo pogleda.

— I ti, Lashane. I ti!

Lashan je okrutno ošine po ledima. Stajala je nepomična, blijeda lica.

— Ako me ozlijediš, Lashane, bit će nezgodnih pitanja. Tko nas kupi, željet će da budemo netaknute.

Nitko više nije rekao ni riječi, ali postigla je što je željela. Morali su je se čuvati. U jedno je bila sigurna. Svi će paziti da joj se ne zamjere, ali jedino će joj Henry možda pomoći, jer se i sâm želi dočepati slobode. Bio je tih, dostojanstven i pristojno se vladao. Osim toga, promatrala ga je dok su hodali kroz šumu i uočila da se u njoj dobro snalazi.

Polako se spuštala večer. Uskoro će ih nahraniti i svezati prije spavanja. Već je bila uočila šiljate vrške na obodu panja srušenog drveta. Ako bi im se uspjela približiti, mogla bi njima prerezati kono-pac kojim su joj ruke bile svezane. No to bi joj trebalo vremena.

Odabrala je i put kojim bi pobjegli iz logora: između dva drveta što su rasla jedno uz drugo. Tamo nije bilo grmlja, ni lišća, ni grančica koje bi mogle zapucketati pod nogama.

Henry je uzeo dvije zdjelice, napunio ih kašom i donio ih Diāni i Carrie. Dok im je pružao jelo, najprije Carrie, a onda njoj, prošaptao je Dok pognute glave:

— Brod dolazi, vidio sam mu vrške jarbola.

Brod dolazi! Stigao je! Onda...

— Noćas — prošapta on, ustajući i polazeći prema vatri.

Lashan ih je promatrao. Nije ih mogao čuti, no možda naslutio?

Noćas? Kako

VI

Srebrna se mjesečina presijavala s lišća. Nekoliko se paučina stih oblaka prevlačilo preko obasjanih vrhova drveća. Ležali smo među javorovima i osluškivali noć.

— Blizu smo mora — prošapta Yance. — Zrak ima okus soli.

Jest, a broj je usidren blizu obale. Nadam se da nismo zakasnili.

Dok smo tako razgovarali i razmišljali što da učinimo, začuje se ljutit povik, za njim još jedan, a onda bujica psovki.

— Nestali! — povika netko. — Nestali, budale jedne! Tko je bio na straži?

Nakon nerazumljivog mrmljanja, ponovo se začuje isti glas:

— Trčite za njima! — bijesno je vikao. — Ne mogu biti daleko!

— Pobjegle su — reče Yance zadovoljno. — To je prava djevojka. Ravna je svakom muškarcu!

Osluškivao sam potjeru: kao da je stado goveda nagrnulo u trk. Vjetrić je pirkao kroz lišće, a ja sam se domišljao što bi Diana mogla učiniti. Bila je lukava, govorili su, i to bi joj moglo pomoći, ali nikad nije bila u takvom položaju s nejakom djevojčicom.

Krenut će što dalje od mora, u to sam bio siguran. Kad bi išle uz obalu, opazili bi ih s broda i pre-
više bi bile izložene. U unutrašnjo-

sti su bili Indijanci, ali u toj su opasnosti odrasle.

Krenuli smo dublje u šumu, udaljujući se sve više od obale. Neko smo vrijeme slušali kako potjera tutnji kroz šumu, plaši životinje i jata ptica, ali bez uspjeha. Oružje smo držali spremno ako nađu na nas, ali to se nije dogodilo. U zoru smo krenuli iz logora i počeli tragati za bilo kakvim znakom odbjeglih djevojaka.

— Pazi — reče Yance, čučajući kraj drveta — moramo priznati da su to lukavo izvele. Ne trče bezglavo po šumi. Ta Macklinova djevojka je zbilja mudra. Ona će krenuti u unutrašnjost. Vjerojatno će krenuti na sjever, nastojati izbjeći Indijancima, a kad odmaknu duboko u unutrašnjost, zaokrenut će na jug.

Što da učinimo?

— Mogli bismo pokušati slijediti njihove tragove, ali tako bismo im samo navukli potjeru na vrat. Najbolje da krenemo u unutrašnjost. Idemo na zapad, a nakon dana hoda krenut ćemo na sjever.

Krenuli smo žurno uzanim puteljkom, često prelazeći i u trk. Lovili smo po šumama cijelog života i mogli smo trčati beskrajno, poput Indijanaca. Dok smo trčali, razmišljao sam.

— Yance, najbolje je da osluhnemo. Uskoro bi trebalo da skrenu na jug.

— Kako znaš? — upita Yance.

— Sjetio sam se velike rijeke o kojoj su nam pričali. Sjećaš li se? Dolazi sa sjevera i onda u velikom luku zaokreće na sjeveroistok prema moru. Koliko mi se čini, djevojke idu prema zapadu, a kad stignu do rijeke, morat će krenuti prema jugu.

U mokasinama smo se kretali bešumno. Povremeno bismo zastajali i osluškivali. Uši su nam se već bile priviknule na prirodne zvukove divljine i odmah bismo čuli svaki strani zvuk.

Uskoro smo stigli do neke uzvisine. Kroz hrastovu šumicu popnem se na čistinu i ogledam se unaokolo. U daljini zapazim nekakav pokret istog trena kad i Yance.

– Kine?

– Vidim ih.

Hitro se prilijepismo uz stabla drveća kraj kojega smo stajali. Promatrali smo šestoricu ljudi kako dolaze stazom prema nama. Odmah sam znao tko je na čelu, jer ne postoji zacijelo još jedan čovjek koji bi se mogao tako kretati. Bio je to Max Bauer.

– Što ti se čini? – prošapta Yance. – Misliš da oni dolaze u pomoć?

– Ne bih rekao. – Idu za nama. Hajde da im otežamo posao, ali ne prebrzo, jer će znati da smo ih opazili. Neka nam se trag polagano izgubi.

U daljini smo ugledali još jedan sličan brežuljak i ja predložim Yanceu:

– Naći ćemo se na onoj uzvisini.

– Yance se izgubi u grmlju kao sablast. Mogao bih se zakleti da se taj moj brat kreće nečujno kao puma i da je podjednako opasan. Pustio sam ga da odmakne, a onda sam krenuo na drugu stranu brežuljka, ostavljajući vidljive tragove. Opazih golemo srušeno ogoljelo i glatko stablo. Popeh se na nj i predoh ga cijelom dužinom, a onda preko još nekoliko takvih stabala. Zatim sam nekoliko stotina metara hodao kroz potok, mutan od kišnih bujica. Onda se uspnem na

obalu, pustim da mi se odijelo ocijedi i krenem dalje po glatkim stijenama. Naišao sam na nekoliko srna i poplašio ih štapom. U sebi sam se smijao pri pomisli da će gonioći morati provjeriti sve njihove tragove da ustanove nije li ih ostavio čovjek. To ih neće osobito zadržati, ali će ih ipak usporiti.

Sad bi djevojke, ako su još u pokretu, mogle biti nekoliko kilometara sjeverno ili zapadno od nas, ako smo sve dobro predvidjeli. No ljudi koji su išli našim tragom slijedili su nas a ne njih. Yance mi se uskoro pridruži. Bio sam zabrinut, jer bismo u gustoj šumi mogli proći i nekoliko metara od njih a da to i ne znamo. One nisu znale ništa o nama, i ako nas vide, mislit će da smo neprijatelji. Krenusmo dalje.

– Ti idi polagano na zapad – rekoh – a ja ću brzo u istom smjeru i izvidati područje blizu velike rijeke.

Razdvojili smo se. Običavali smo to činiti u lovu i dozivali bismo se cvrkutom ptica ili drugim znakovima. Moramo biti brzi, jer će oni koji nas slijede ubrzo saznati da su im robinje pobjegle. Krenut će da ih uhvate – i njih i nas. Nisam bio odmakao ni kilometar kad začuh jedva čujni šušanj. Okrenem glavu i pogled mi se sretne s pogledom nepoznate djevojke.

Nekoliko smo trenutaka oboje šutjeli. Ona je stajala, vitka i ljupka poput visoke mlade breze. Gledala je ravno u mene, a zatim se nasmiješila. Iza nje se pojaviše manja djevojčica i visok mlad crnac. Nosio je koplje, a za pojasom nož.

– U redu je, Henry – reče ona – ovo je Sackett.

– Što je to Sackett? – upita crnac.

Ona se iznenada nasmiješi.

– Tko zna, Henry? To je neka čudna zavjerka što dolazi s juga, donosi svježe meso i osvaja djevojačka srca.

– Najbolje će biti da krenemo. Za nama je potjera.

– I nas gone – reče ona. – Jesi li sâm?

– Yance je sa mnom. Mislim da će nam se uskoro pridružiti. – – Zatim pogledam Henryja.

– I ja sam bio zarobljenik – reče on.

– Pomogao nam je – odgovori Diana. – Bez njega možda ne bismo uspjele.

Krenusmo na jug. Vodio sam ih kroz šumu, ali sam prije polaska zatulio poput usamljenog vuka u lovu. Znao sam da neću dobiti nikakav odgovor, ali Yance će me sigurno čuti i pridružiti nam se. Vodio sam malenu skupinu, poput duha, kroz isprepleteno drveće i gusto žbunje. Diana me promatrala pomalo sumnjičavo, jer nikome nije lako vjerovala. Ovaj Sackett bio je viši i mirniji, zamišljeniji, ali Diana je svejedno bila oprezna.

Yance je išao za nama i čuvao nam odstupnicu. Nisam se osvrtao jer sam znao da je tamo negdje skriven. Ako se pojavi opasnost, Yance će dati znak.

Ušli smo u duboku šumu. Prolazili smo kroz šumu golemih starih javora i hrastova. Tu je bilo manje žbunja i mogli smo brže napredovati. Sad sam gotovo trčao, vijugajući kroz šumu.

Neprestano me promatrala i bilo mi je jasno zašto, jer nije pametno potpuno se prepustiti nepoznatom čovjeku. Krajolik se postupno mijenjao i postajao sve brdovitiji. Uskoro se nadosmo na uzvi-

sini, s koje opazih plavu površinu nekakvog jezera. Kroz vrbe pridismo obali. Uto se pojavi Yance.

– Promatrao sam ih. Stižu nas.

Carrie me pogleda.

– Zar ne možemo kući? Jesmo li daleko?

– Nismo, Carrie – odgovorim, spuštajući ruku na njezino rame – ali ne možemo sad ići tamo. Za nama ide potjera, koja je između nas i tvoga sela.

– Zar ne možemo krenuti na istok? – upita Diana.

– Za nama idu neki ljudi. Mislim da imaju zle namjere. – Zastadoh. – Poznaješ li Maxa Bauera?

– Zašto pitaš?

– Mislim da je on među njima. Šutjela je neko vrijeme, a zatim reče:

– On je Pittingelov čovjek. Ali možda nam dolazi u pomoć. Često je dolazio u kuću male Carrie. Ona ga poznaje.

Slegnuh ramenima.

– U naselju se priča da su vas Pequoti oteli. I Pittingel i Bauer to govore.

Iznenada ne nećujno pojavi Yance i izađe iz vrbika.

– Indijanci – reče. – Mnogo njih, čini mi se.

VII

Pogledah u smjeru njegove ispružene ruke i opazih kolonu Indijanaca. Činilo se da su svi ratnici u pohodu na jugozapad. Bilo ih je barem četrdeset.

– Čekajte – rekoh – neka prođu, a onda ćemo proći iza njih. To nam je jedini izlaz. Što tiše. Kad vam dadem znak, krenite brzo za mnom.

Čekali smo i gledali kako prolaze. Nisam poznavao njihovu odjeću ni ratničke boje. Takve nikad prije nisam vidio. Jesu li to bili Pequoti? Mohawke? Dolazili su iz

smjera gdje nije bilo naših tragova, i ako nastave tim putem, neće nas opaziti. Ali, nasmiješih se na tu pomisao, svakako će naići na Bauera i njegove ljude. Jedva smo se usudili disati dok su prolazili. Bili su to vitki i žilavi ljudi. Nosili su koplja, lukove i strijele, a neki i sjekire.

Čim je i posljednji Indijanac prošao, spustili smo se niz padinu kroz borove i pošli njihovim tragom u suprotnom smjeru. Ulogorili smo se kraj jezera i zapalili vatru u zaklonu među golemim hrastovima.

Pogledam prema Henryju i upitam ga:

– Ti si već boravio u šumama?

– Bile su drukčije – odgovori on.

– Krećeš se kao čovjek koji poznaje šumu.

On se zagleda u mene i ponosno digne glavu.

– Bio sam ratnik u svojoj zemlji. Vodio sam ljude u borbu.

– Čini se da bi ovdje mogao imati priliku da se boriš – rekoh.

– Je li to bilo u Africi?

– Ja sam Ašanti – odgovori on jednostavno.

– Imao si robove?

On slegne ramenima.

– Ratovali smo. Kad se rat završio, pobjednik je imao robove ili ih je ubijao da ga ne bi mogli ponovo napasti.

– Kako si ti postao rob? Jesi li izgubio rat?

– Nisam. Vozili smo roblje brodom i nije ih bilo dovoljno. Podigao se vjetar. Iznenada su me gurnuli s palube pa sam i ja postao rob.

– Sad znaš kako je to.

– Netko pobijedi, a netko izgubi. Onda sam izgubio a sad sam pobijedio. Slobodan sam i ostat ću slobodan – gledao nas je prkosno.

– Ostaneš li s nama, morat ćeš nam pomagati.

– Rekao sam djevojkama da ću im pomoći. Moje obećanje je moj život. Ostat ću s vama dok ne budu na sigurnom.

Uto nam pride Yance.

– Mislim da bismo se mogli probiti do naselja. Nije dalje od deset milja.

I ja sam mislio o tome, ali me zabrinjavalo što nisam znao gdje je Max Bauer ni ostali na čelu s Lashanom. Jesu li odustali? Zacijelo nisu. Djevojke su im bile previše dragocjene, i djevojka poput Diane vrijedi pet ili deset puta više od snažnoga mladog crnca kakav je Henry. Osim toga, ne usuduju se pustiti nas da pobjegnemo. Ako se pročuje da otimaju bjelkinje, poći će se potjera.

Šuma je bila gusta, ali moramo prelaziti preko potoka i proplataka. Negdje u okolini bili su Indijanci koje smo mimošli, a i Bauer i njegovi ljudi. No ipak se moramo probiti.

Prišao sam Diani, koja je brala borovnice, i upitao je:

– Postoji li kakvo naselje u velikom zaljevu iza Aninog Rta? Možda bismo donde mogli lakše prodrijeti.

– Moj otac ima prijatelja u mjestu Shawmut. Svećenik je i zove se Blaxton. Tamo živi sâm. Mislim da ima jednog slugu.

– Je li to jedino mjesto?

– Postoji još jedno: Winnesimmet. Tamo je Samuel Maverick utvrdio svoju kuću i okružio je palisadom. Pričaju da je vrlo snažan i da se ničega ne boji.

– Poznaje li te on?

Oklijevala je.

– Možda me se sjeća. Moj otac mu je pomogao dok je podizao kuću, a ja sam ga srela jednom dok sam još bila mala.

– Dobro. Pokušat ćemo se probiti do njega.

Krenuli smo u suton, probijajući se uzanom stazom. Prije nego što smo se otputili, odlučio sam zavarati gonioce. Yance je krenuo drugim smjerom i još sam u logoru izbrisao sve tragove male Carrie. Tako se činilo da smo iz logora izašli samo Diana, Henry i ja.

Iskusan tragač, koji bi se uistinu udubio u tragove, mogao bi otkriti varku, ali znao sam da će se oni brzo kretati i želio sam ih previriti. Bio sam siguran da su izgubili trag. Ponovo će ga pronaći, ali samo tri traga. Gdje su preostala dva, odnosno jedan koji nedostaje, trag male Carrie, i tko je stranac u mokasinama?

Hodali smo kroz noć, često zastajući da se djevojke ne umore, prebrzo. Na jednom odmorištu pridem Diani.

– Kako će biti kad se vratiš u selo? – upitam je.

Šutjela je neko vrijeme, a zatim odgovorila:

– Mislim da će biti isto kao i dosad. Možda i gore. Da mi tamo nije otac, jednog bih dana otišla i nikad se ne bih vratila.

– Zašto ne... – zastadoh, bojeći se da bi me mogla pogrešno shvatiti – zašto ti i tvoj otac ne dodete k nama u Divlju Rijeku? Mislim da bi vam se tamo svidalo, a imali biste i kuću. Indijanci su ubili jednoga našeg farmera. Njegova je koliba čvrsta, a sad u njoj nema nikoga.

– Hvala – odgovori Diana.

Nije odavala što misli o mom prijedlogu, pa nisam ništa više rekao. Nakon nekog vremena ponovo smo se zaputili u noć. Yance je nosio Carrie na leđima, a onda smo ponovo stali.

Henry je bio nestrpljiv.

Ovo je glupo. Ne možemo ovako pobjeći. Sigurno će nas pronaći.

Zar bi ih ostavio? – upitam ga.

Dobacio mi je preziran pogled.

Dakako ne bih, ali uhvatit će nas. Ti ih ne poznaješ. Okrutni su i brzi.

– Čiji si bio rob? – upitam ga.

– Kapetana broda. Uglavnom plovi uz ovu obalu. Ponekad brzo upada u indijanska sela i otima za roblje. Bio sam njegov sluga. – Osvrne se prema meni. – Teško je

bilo u rupi u potpalublju. Nisam mogao pobjeći. Stoga sam nastojao da me čuju kako govorim englski. Pričao sam jednom robu da sam nekad bio sluga nekog Engleza. to nije istina, ali trik je upalio i kapetan je poslao po mene. Postao sam njegov sluga i otada sam bio na palubi. Pomalo sam stekao njegovo povjerenje.

– Kako si dospio na obalu?

– Lashanu je bio potreban čovjek. Nije bilo drugoga, pa su me ovaj put pustili na obalu da mu pomazem. Upravo to sam i čekao.

– Ako se izvučemo iz ovoga, hoćeš li se vratiti u Afriku?

Šutio je i zadubio se u misli.

– Ne znam – promrmlja. – Mnogo sam toga proživio otkako sam otišao iz Afrike. Možda ću ovdje naći bolji život.

– I ovdje ima robova – odvratim.

– Svugdje ima robova. Mnogi su robovi a da to i ne znaju, ali ja, neću biti rob. Mogu se ovdje snaći, čak i među bijelcima.

– Zar se ne bojiš da bi ti boja kože mogla smetati?

– Ne bojim se. Ponekad mi može biti i korisna.

Još se nije bilo razdanilo kad smo se zaustavili na skrovitom mjestu usred gustih mladih borova. Tu smo se osjećali sigurni i svi smo ubrzo zaspali.

Probudio sam se, a tek je svitalo. Nekoliko trenutaka sam ostao nepomičan, slušajući zvukove šume, razabirući svaki pojedinačno. Ustadoh i pridoh rubu padine na kojoj smo spavali i pogledah svuda unao-kolo. Zatim, kad sam se upravo okretao da se vratim, začuh jedva čujan udar metala o metal.

Zaustavih dah. Zatim polako izdahnem i pogledah u smjeru odakle je dolazio zvuk.

Ni trideset metara daleko od mene nalazio se logor! Usred logora stajao je čovjek i kresao kremen, pokušavajući upaliti vatru!

VIII

M

neku od svojih mnogih knjiga. Dobar je to život, rekoh sâm sebi, uistinu dobar.

Dočekao me na vratima, ozbiljan, ali ugodan čovjek tridesetih godina.

– Vi ste svećenik Blaxton? – upitam ga.

– Jesam.

– Ja sam Kin Ring Sackett iz Caroline. Moj brat i ja smo u potrazi za dvjema izgubljenim djevojkama.

– Kažu da su ih oteli Indijanci – reče Blaxton.

– Indijance sumnjiče za mnogo toga što nisu učinili. Nikakvi Indijanci nisu bili upleteni u otmicu – odvratim.

Oklijevao je trenutak, a zatim rekao:

– Hoćete li ući? Rijetko primam goste.

Kad smo ušli u kuću, on upita:

– Iz Caroline ste, dakle? – Razgledao sam njegove knjige. – To je daleko.

– Mi smo na zapadu – rekoh – daleko na granici. Iza nas su samo Indijanci, iako se priča da Francuzi i Španjolci lutaju onuda.

– Zašto ste došli k meni?

– Djelomično radi savjeta – odvratim. – Osim toga, da ne bih potjeru prebrzo doveo do kuće Samuela Mavericka.

Zatim sam mu uz zdjelicu tople juhe ispričao sve što se dogodilo: kako je gospoda Penney poslala starog Indijanca po nas, kako smo brzo stigli u pomoć, kako smo ustanovili, kad smo im ušli u trag, da su djevojke već umaknule svojim otmičarima, a pri tome im je pomogao crni rob, koji je i sâm želio pobjeći.

– Ozbiljan je to problem – reče Blaxton. – Ja ne odobravam ropstvo, ali ovdje se pomoć robu u bijegu smatra gotovo krađom, jer se time čovjeku oduzima njegovo vlasništvo.

– Možda, ali one mu nisu pomogle.

– Nitko u to neće vjerovati. One su bijelkinje i svi će misliti da su mu pomogle zato što je pobjegao s njima. – Polagano je srkao juhu, a zatim upitao: – Jesu li sad kod Mavericka?

– Nadam se. Sukobio sam se s onima koji su ih slijedili i pokušao ih odvesti na pogrešan trag. Zacijelo su brzo odmicali, jer je moj brat Yance s njima.

– Ako ih nisu oteli Indijanci, tko je to mogao učiniti? – upita on zatim.

– Tri bijelca, po svemu sudeći ljudi s mora, i dva crna roba, od kojih im je jedan pomogao pobjeći... odličan mladić.

– Bijelci?

– Trgovci robljem – odvratim – koji su očito čekali brod da bi otplovili, ali brod je zakasnio.

– Jeste li vidjeli brod?

– Vidjeli smo neki brod blizu obale. Činilo se da pristaje. Bili smo na ušću Merrimacka, ondje gdje trgovci često pristaju.

– Čuo sam za to, no vi ste vidjeli neki brod. Možda je pristajao. Ima tu previše pretpostavki.

Imao je pravo. Sjedio sam i razmišljao. Istina, ništa nismo sigurno znali. Čak ni djevojke nisu mnogo znale i jedino smo se mogli pozvati na Henryjeve riječi i Dianine pretpostavke.

– Mislimo da je Max Bauer vodio one koji su nas pokušali predurestiti – rekoh.

Blaxton naglo spusti zdjelicu na ognjište.

– Vi mislite! Ako spominjete takve ljude, morate biti sigurni.

Stjerao me uza zid, no imao je pravo. Djevojke su bile otete, a onda su uspjele pobjeći, ali nijednu našu sumnju nismo mogli dokazati. Ništa nismo sigurno znali niti smo imali ikakvih dokaza.

– Jedan od tih ljudi – dodam nesigurno – viđen je kako radi na obali za Josepha Pittingela.

Blaxton se ironično nasmiješi.

–

provodili su velik dio svog vremena postavljajući stupice. Zato se nije morao bojati Indijanaca.

Maverick nas dočeka prijazno i ponudi nas hladnom jabukovačom.

— Ovdje su — reče mi — i sve je u redu. Tvoj brat nam je učinio veliku uslugu, jer nam je donio komad srnetine. Djevojke se odmaraju. Stigli su prošle noći i moja se žena pobrinula za njih.

— Mnogo smo razgovarali — reče Blaxton — i mislim da biste ga morali poslušati.

Govorio sam brzo, jer su mi se misli razbistrile u razgovoru s Blaxtonom, a Maverick je slušao, pijuckajući jabukovaču.

— Blaxton, dakako, ima pravo. Nema koristi govoriti protiv njih, a možeš se uvaliti u nepriliku. Moram te upozoriti da si ti ovdje nitko i ništa. Pittingel je ugledan čovjek, i mnogi ga se boje. Nisam imao mnoge posla s njim, osim što su mi nekoliko puta njegovi brodovi prevezli drveninu u Englesku.

Mučilo me je da bi otmičari mogli proći nekažnjeni i ponovo činiti takva nedjela, ali nisam znao što bi se moglo poduzeti.

— Ona djevojka — iznenada mi nešto padne na um — djevojka koja je prije bila oteta? Zar o njoj nema ni glasa?

— Ni glasa. Ona je obično šetala uz obalu, neki kažu zato da bi privlačila mornare, ali ja nisam sklon takvim naklapanjima. Jednog se dana nije vratila i njezina majka zabrinula i naricala za njom. Tražili smo je, ali svi su mislili da je pobjegla, a ne da su je oveli.

— Takva djevojka... — počeh, ali me Maverick prekine.

— Da, sjećam se je dobro! Odvažna djevojka, a nije joj bilo ni šesnaest godina. Ni otmica je ne bi mogla slomiti. Vidio sam takve žene i prije, one mogu izdržati.

— Znači, da je možda još živa — odvratim.

— Ona? — progunda Maverick.
— Uvjeran sam u to. Priznajem, svi-

đala mi se. Izazivala je nevolje, prije svega svojoj majci, jer je trčkarala naokolo, spremna da namigne svakom muškarcu koji bi se pojavio, iako mi se čini da se tada samo poigravala i ništa više. Da je njezina majka bila pametnija, možda bi je odmah bila udala...

— Htjela je — upadne Blaxton — ali djevojka nije pristajala. Nije htjela nijednog momka iz okolice, već nešto drugo, ne znam zapravo što, valjda je bila pustolovne naravi.

— Mislim — govorio sam naglas, no zapravo sam govorio samome sebi — mislim da ću otići u Zapadnu Indiju i pokušat ću je pronaći.

Buljili su u mene.

— Pronaći jednu jedinu djevojku na cijelom otočju? Pomahnitali ste. A da je i pronađete, što onda? Mislite li da bi vam dopustili da razgovarate s njom? Čak i da se to dogodi, ne biste ništa postigli.

— Da dobijem potvrdu — rekoh — izjavu pod prisegom. Ili možda čak da i nju samu dovedem! Onda bismo imali dokaz koji bi one ljude mogao odvesti na vješala!

X

Bilo je to lako reći, no nešto mi je govorilo da je to moguće i da će počinioći takvih zločina proći nekažnjeni ako se to ne poduzme.

Maverick je strpljivo slušao, a zatim rekao:

— Vi ne znate ništa o Zapadnoj Indiji. To je drukčiji svijet od ovoga i nimalo nije nalik na Virginiju ili Carolinu. Tamo žive pirati, razbojnici i lukavi poslovni ljudi. Kako biste pronašli tu djevojku, djevojku koju bi vjerojatno dobro čuvali od pogleda vaših očiju?

Nisam znao što da mu odgovorim. Sve što sam znao o Zapadnoj Indiji bile su priče, ali što sam

